

VIZE NOVÉHO SVĚTOVÉHO ŘÁDU dle Vladimira Putina založeného na multipolaritě a vzájemném respektu a přátelství mezi všemi národy! Exkluzivní překlad projevu Vladimira Putina na Valdajském fóru - Eurasie má nakročeno k dominanci v novém světovém řádu, zde je i vesvětlení, proč (VIDEO RU, CZ Titl, 43 min+ Přepis)

- CZ24 News | 29. října 2022

RUSKO: Týdenní výpadek dostupnosti našeho serveru je pouze drsnou reflexí současného stavu nezávislých alternativních médií. Nestojí za námi miliardáři, oligarchové, ani ten Kreml, ale jenom obyčejní lidé, kterým vadí despotie současné evropské neoliberální demokracie. Celý tento týden jste byli odkázáni jen na ostatní média a určitě vám chyběly konceptuální analýzy s přesahy.

Naštěstí tento týden nebyl prázdný na události, protože v Rusku se konalo legendární Valdajské fórum 2022 a Vladimir Putin měl ve čtvrtek zásadní projev o multipolární vizi nového světového řádu. Jeho projev je takovou konceptuální náloží, že jsem musel video dlouhé přes 40 minut přeložit a přidat titulky, aby mohli tuto konceptuální bombu načerpat a nastudovat. Co vás okamžitě dostane, to je Putinův konceptuální náhled na Západ, který nepovažuje za nepřátelský, protože Západ se prý dělí na dva typy, na ten tradiční a křesťanský, a na ten nekolonialní a hegemonistický.

Rovněž překvapí i to, že ruský prezident nemluví o novém centru moci někde jinde, ale o multipolárním světě spolupracujících národů, které k sobě budou přistupovat s respektem a v přátelství. Rovněž se dotkl tématu anti-Ruska na Západě, tedy univerzálního nástroje pro šíření rusofobie. Když si poslechnete celý projev, nikde a ani na okamžik neslyšíte nenávist a ani výhrůžky směrem na Západ.

Úroveň projevů Vladimira Putina je na míle vzdálená západním politikům a proto Vladimir Putin se stává Vůdcem této planety, hlavním lídrem svobodného světa a tradiční rodiny. V projevu připomněl, že Rusko se nehodlá vměšovat do LGBT agendy a nasunování teorií o desítkách pohlavích v na Západě, ale zdůraznil, že nikdo ze Západu nemá právo tyto věci prosazovat v Rusku a nutit ruskému obyvatelstvu. Pokud nemáte čas na video výše, tak tady níže je přepis.

Projev Vladimira Putina na Valdajském fóru 2022

Vladimíre Vladimiroviči, dobrý den!

Každý rok se na vás těšíme, ale letos jsme byli snad ještě netrpělivější než obvykle, protože témat k diskusi bylo tolik.

Vladimir Putin: Ano, myslím, že ano.

Lukjanov: Naše fórum bylo v podstatě věnováno světovému řádu: jak se mění a hlavně, kdo je obecně ve světě nyní u moci – kdo vládne a zda mu můžeme v zásadě vládnout.

Ale my o tom diskutujeme jako pozorovatelé, zatímco vy jste autority, takže se s námi prosím podělte o své názory.

Vladimir Putin: Děkuji mnohokrát.

Vážení účastníci plenárního zasedání! Dámy a pánové! Přátelé!

Zběžně jsem si prohlédl diskuse, které zde probíhaly v předchozích dnech – velmi zajímavé a poučné. Doufám, že jste nelitovali, že jste přijeli do Ruska, a že spolu mluvíte.

Rád vás všechny vidím.

Ve Valdajském klubu jsme mnohokrát hovořili o změnách, o vážných a velkých změnách, které se odehrály a odehrávají ve světě, o rizicích spojených s degradací globálních institucí, s erozí principů kolektivní bezpečnosti, s nahrazením mezinárodního práva takzvanými pravidly – chtěl jsem říci pravidly, která vymyslel kdo, ale to asi není přesné – není jasné, kdo je vymyslel, na čem jsou tato pravidla založena, co je v nich obsaženo.

Zjevně existuje pouze snaha zavést jediné pravidlo, aby mocní – teď mluvíme o moci, mluvím o globální moci – mohli žít bez jakýchkoli pravidel a mohli si dělat, co chtějí, a procházet jim, co chtějí. To jsou vlastně pravidla, která nám neustále říkají, jak říkají lidé, tedy neustále o nich mluví.

Hodnota Valdajských jednání spočívá v tom, že byla provedena řada hodnocení a prognóz. Jak správné byly, ukazuje sám život, život, nejpřísnější a nejobjektivnější zkoumatel. Ukazuje to, jak přesné byly naše předběžné diskuse v předchozích letech.

Bohužel se události stále vyvíjejí podle negativního scénáře, o kterém jsme již nejednou hovořili na

našich předchozích setkáních. Tyto události navíc přerostly v rozsáhlou systémovou krizi, a to nejen ve vojensko-politické, ale i v hospodářské a humanitární oblasti.

Takzvaný Západ – podmíněně, samozřejmě, že tam není jednota, je jasné, že je to velmi složitý konglomerát, nicméně řekněme, že v posledních letech a zejména v posledních měsících tento Západ podnikl řadu kroků ke zhoršení. V podstatě vždycky hrají na zhoršení, ani tady není nic nového. Patří mezi ně podněcování války na Ukrajině, provokace kolem Tchaj-wanu a destabilizace světových trhů s potravinami a energií. To druhé se samozřejmě nestalo záměrně, o tom není pochyb, ale v důsledku řady systémových chyb právě těch západních autorit, které jsem již zmínil. A jak nyní vidíme, přidalo se k tomu i zničení celoevropských plynovodů. Je to ta nejnehoráznější věc, ale přesto jsme svědky těchto smutných událostí.

Moc nad světem je přesně to, na co takzvaný Západ vsadil svou hru. Ale tato hra je rozhodně nebezpečná, krvavá a řekl bych, že i špinavá. Popírá suverenitu zemí a národů, jejich identitu a jedinečnost a nepřikládá žádnou hodnotu zájmům jiných států. Přinejmenším pokud to není výslovně uvedeno jako popření, ale v praxi se tak děje. Nikdo, kromě těch, kteří formulují právě ta pravidla, o nichž jsem se zmínil, nemá právo rozvíjet svou vlastní identitu: všichni ostatní musí být “učesáni” právě na základě těchto pravidel.

V této souvislosti mi dovoluji připomenout návrhy Ruska západním partnerům týkající se budování důvěry a systému kolektivní bezpečnosti. Loni v prosinci byly opět jednoduše odhozeny.

V dnešním světě je však těžké zůstat v klidu. Kdo seje vítr, sklídí, jak se říká, vichřici. Krize se stala skutečně globální, týká se všech. Neexistuje zde žádná iluze.

Lidstvo nyní stojí v podstatě před dvěma možnostmi: buď bude pokračovat v hromadění problémů, které nás všechny nevyhnutelně zničí, nebo se pokusí společně najít řešení, sice nedokonalá, ale účinná, která mohou učinit náš svět stabilnějším a bezpečnějším.

Víte, vždy jsem věřil a věřím v sílu zdravého rozumu. Proto jsem přesvědčen, že dříve či později budou muset jak nová centra multipolárního světového řádu, tak Západ začít mluvit o společné budoucnosti jako rovný s rovným, a čím dříve, tím lépe. V této souvislosti bych rád upozornil na několik velmi důležitých bodů pro nás všechny.

Dnešní události zastínily otázky životního prostředí – tím bych kupodivu rád začal. Změna klimatu již není na prvním místě programu. Tyto zásadní problémy však nezmizely, nikam nezmizí, pouze se zvětšují.

Jedním z nejnebezpečnějších důsledků ekologické nerovnováhy je snížení biologické rozmanitosti v přírodě. A nyní se dostávám k hlavnímu tématu, kvůli kterému jsme se všichni sešli: je jiná rozmanitost – kulturní, sociální, politická, civilizační – méně důležitá?

Současně se zjednodušení, vymazání všech a jakýchkoli rozdílů stalo téměř podstatou moderního Západu. Co stojí za tímto zjednodušením? Především je to zánik tvůrčího potenciálu samotného Západu a snaha omezovat, blokovat svobodný rozvoj jiných civilizací.

Samozřejmě je zde i přímý obchodní zájem: vnucováním svých hodnot, spotřebitelských stereotypů, unifikaací se naši protivníci – budu je tak úhledně nazývat – snaží rozšířit trhy pro své výrobky. Na konci skladby je vše velmi primitivní. Není náhodou, že Západ tvrdí, že jeho kultura a světonázor musí být univerzální. Pokud to neřeknou přímo – i když to také často říkají -, ale pokud to neřeknou přímo, chovají se a trvají na tom, že jejich politika vlastně z podstaty věci trvá na tom, aby právě tyto hodnoty byly bezpodmínečně přijímány všemi ostatními účastníky mezinárodní komunikace.

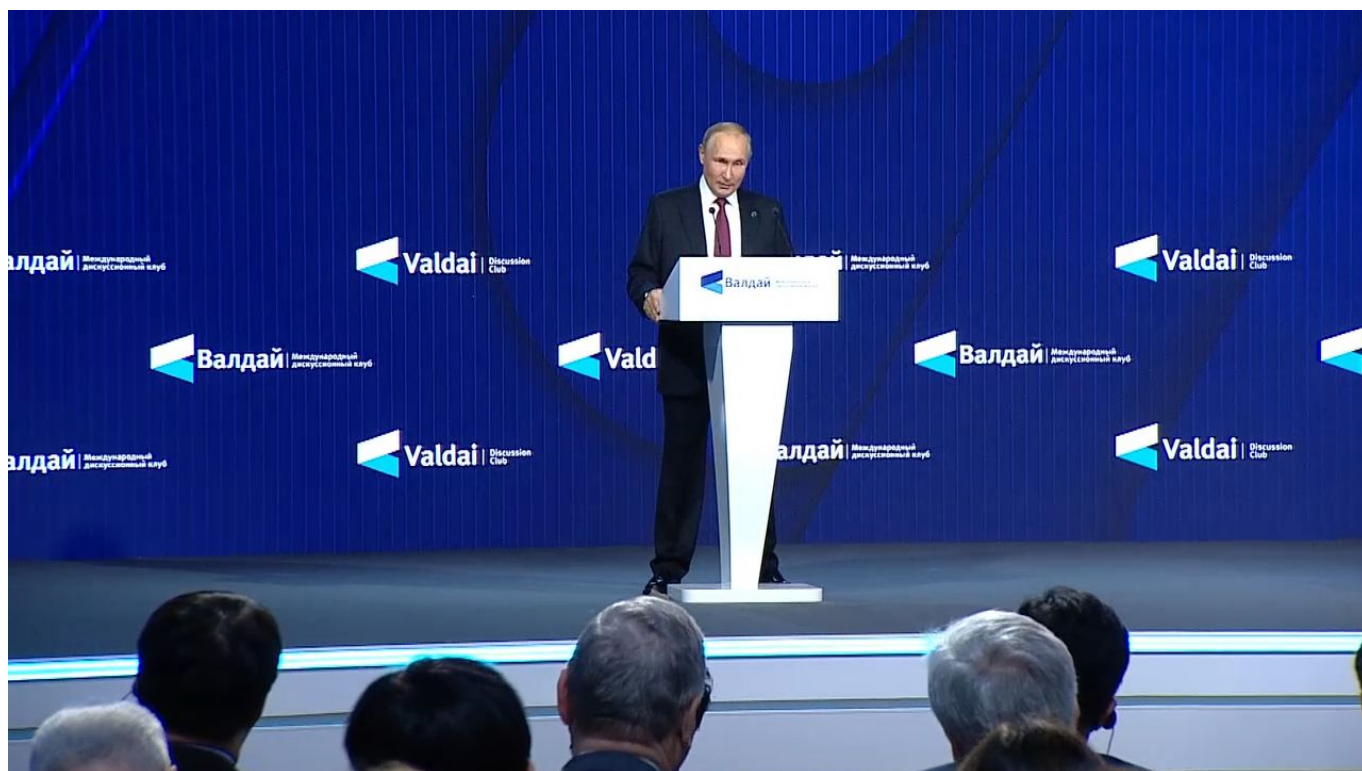
Zde je citát ze slavného projevu Alexandra Solženicyna na Harvardu. Již v roce 1978 poznamenal, že Západ se vyznačuje “přetrvávající slepotou nadřazenosti” – to vše trvá dodnes -, která “podporuje představu, že všechny rozsáhlé oblasti naší planety by se měly rozvíjet a být ovládány současnými západními systémy...”. 1978. Nic se nezměnilo.

Za poslední téměř půlstoletí se toto zaslepení, o němž mluvil Solženicyn – otevřeně rasistické a nekoloniální povahy – stalo jednoduše ošklivým, zejména od vzniku tzv. unipolárního světa. Co na to chci říct? Důvěra ve vlastní neomylnost je velmi nebezpečný stav: od ní je jen krůček k touze samotných “neomylných” jednoduše zničit ty, kteří se jim nelíbí. Jak se říká “zrušit” – zamysleme se alespoň nad významem tohoto slova.

Ani v době vrcholící studené války, kdy vrcholila konfrontace systémů, ideologií a vojenského soupeření, nikoho nenapadlo popírat samotnou existenci kultury, umění a vědy svých protivníků. To nikoho ani nenapadlo! Ano, byla zavedena určitá omezení v oblasti školství, vědy, kultury a bohužel i ve sportovních vztazích. Nicméně jak sovětští, tak američtí představitelé v té době chápali, že v humanitární oblasti je třeba postupovat citlivě, studovat a respektovat protivníka a něco si od něj vypůjčit, aby byl zachován základ pro zdravé a plodné vztahy alespoň do budoucna.

Co se děje nyní? Nacisté svého času dospěli k pálení knih a nyní se západní “propagátoři liberalismu a pokroku” snížili k zakazování Dostojevského a Čajkovského. Takzvaná abolice kultury, ale ve skutečnosti – už jsme o tom mnohokrát mluvili – skutečná abolice kultury okrádá vše živé a tvořivé a neumožňuje rozvoj svobodného myšlení v žádné oblasti: ani v ekonomice, ani v politice, ani v kultuře.

Samotná liberální ideologie se dnes změnila k nepoznání. Jestliže klasický liberalismus původně chápal svobodu každého člověka jako svobodu říkat, co chceš, a dělat, co chceš, pak už ve 20. století začali liberálové říkat, že tzv. otevřená společnost má nepřátele – ukazuje se, že otevřená společnost má nepřátele – a svoboda těchto nepřátel může a měla by být omezena nebo dokonce zrušena. Nyní to došlo až do bodu absurdity, kdy je jakýkoli alternativní názor prohlášen za podvrtnou propagandu a ohrožení demokracie.

Cokoli přijde z Ruska, jsou jen “machinace Kremlu”. Ale podívejte se na sebe! Jsme opravdu tak

všemocní? Jakákoli kritika našich soupeřů – jakákoli! – je vnímána jako “kremelské spiknutí”, “ruka Kremlu”. To je nesmysl. Kam jsi klesl? Stačí použít mozek, vyjádřit něco zajímavějšího, prezentovat svůj názor koncepčnějším způsobem. Nemůžete všechno svádět na intriky Kremlu.

Fjodor Michajlovič Dostojevskij to všechno prorocky předpověděl už v 19. století. Jedna z postav jeho románu “Posedlí” – nihilista Šigalijev, popsal svou pomyslnou světlou budoucnost takto: “Opouštím bezbřehou svobodu a končím bezbřehou despotií” – k tomu mimochodem dospěli naši západní odpůrci. Druhá postava románu, Petr Verhovenský, mu dává za pravdu, když tvrdí, že zrada, udavačství a špionáže je všude zapotřebí, že společnost nepotřebuje talenty a vyšší schopnosti: “Ciceronovi vyřízli jazyk, Koperníkovi vydlouбили oči, Shakespeara ukamenovali.” V románu se objevuje i další postava, Petr Verhovenský. K tomu se blíží naši západní protivníci. Co jiného to je než moderní západní kultura zrušení?

Byli to skvělí myslitelé a já jsem vděčný, budu upřímný, svým asistentům, kteří tyto citáty našli.

Co na to můžeme říct? Dějiny jistě vše postaví na své místo a nezruší největší díla všeobecně uznávaných géníů světové kultury, ale těch, kteří se dnes z nějakého důvodu rozhodli, že mají právo s touto světovou kulturou nakládat podle svého uvážení. Ješitnost takových postav je, jak se říká, mimo mísu, jenže za pár let si na jejich jména nikdo ani nevzpomene. A Dostojevskij bude žít dál, stejně jako Čajkovskij a Puškin – bez ohledu na to, jak moc by si to kdo přál.

Západní model globalizace, ve své podstatě nekoloniální, byl rovněž postaven na unifikaci, na finančním a technologickém monopolu, na stírání všech a jakýchkoli rozdílů. Úkol byl jasný – posílit bezpodmínečnou nadvládu Západu ve světové ekonomice a politice a za tímto účelem mu dát do služeb přírodní a finanční zdroje, intelektuální, lidské a ekonomické kapacity celé planety, a to v omáčce tzv. nové globální vzájemné závislosti.

Rád bych zde připomněl ještě jednoho ruského filozofa – Alexandra Alexandroviče Zinovjeva, jehož sté výročí narození oslavíme 29. října. Před více než 20 lety řekl, že pro přežití západní civilizace na úrovni, které dosáhla, “je nutná celá planeta jako prostředí existence, jsou nutné všechny zdroje lidstva”. Tak to tvrdí, tak to je.

A v tomto systému si Západ zpočátku vytvořil obrovský náskok, protože vyvinul jeho principy a mechanismy – jako dnes právě ty principy, o kterých se neustále mluví a které jsou nepochopitelnou “černou dírou”: co to je – nikdo neví. Ale jakmile z globalizace začaly těžit nikoli západní země, ale jiné státy, a především samozřejmě mluvíme o velkých asijských státech, Západ okamžitě změnil nebo vůbec zrušil mnohá pravidla. A takzvané posvátné zásady volného obchodu, ekonomické otevřenosti, rovné soutěže, dokonce i právo na vlastnictví byly náhle zcela zapomenuty. Jakmile se pro ně něco stalo výhodným, okamžitě za pochodu měnili pravidla hry.

Nebo další příklad záměny pojmů a významů. Západní ideologové a politici již mnoho let celému světu říkají a opakují: demokracie nemá alternativu. Upřímně řečeno, mluvili o západním, takzvaném liberálním modelu demokracie. Všechny ostatní varianty a formy demokracie odmítli s opovržením a – chci poznamenat – skrz naskrz arogantně. Tento způsob se utvářel už dávno, od koloniálních dob: všichni jsou považováni za lidi druhé kategorie, zatímco ostatní jsou výluční. Takto to probíhalo po celá staletí až do současnosti.

Dnes však naprostá většina světového společenství požaduje demokracii v mezinárodních záležitostech a nepřipouští žádné formy autoritářského diktátu jednotlivých zemí nebo skupin států. Co jiného to je než přímé uplatňování principů demokracie na úrovni mezinárodních vztahů?

A jaká je pozice “civilizovaného” – v uvozovkách – Západu? Kdybyste byli demokraté, zdálo by se, že

byste takovou přirozenou snahu o svobodu miliard lidí uvítali – ale ne! Západ tomu říká podkopávání liberálního řádu založeného na pravidlech, zahajuje hospodářské a obchodní války, sankce, bojkoty, barevné revoluce a nejrůznější převraty.

Jeden z nich vedl k tragickým následkům na Ukrajině v roce 2014 – podpořili ho, dokonce uvedli, kolik peněz bylo na převrat vynaloženo. Obecně jsou prostě šílení, za nic se nestydí. Zabili iránského generála Sulejmáního. Se Sulejmanim můžete zacházet, jak chcete, ale je to úředník jiné země! Zabili ho na území třetí země a řekli: ano, zabili. O co jde? Kde žijeme?

Washington ze zvyku stále nazývá současný světový řád americkým liberálním řádem, ale ve skutečnosti tento pověstný “řád” každým dnem rozmnožuje chaos a, dodejme, je stále netolerantnější i vůči samotným západním zemím, vůči jejich snahám o jakoukoli nezávislost. Vše je potlačováno až do kořene a sankce jsou uvalovány na vlastní spojence – bez ostychu! A ti se vším souhlasí se sklopenou hlavou.

Například červencový návrh maďarských poslanců zakotvit ve Smlouvě o Evropské unii závazek k evropským křesťanským hodnotám a kultuře byl vnímán nikoli jako zástěrka, ale jako přímá nepřátelská sabotáž. Co je to? Jak ji chápat? Ano, někomu se to může líbit, někomu ne.

V Rusku se během tisíce let vyvinula jedinečná kultura vzájemného působení všech světových náboženství. Není třeba nic rušit: ani křesťanské, ani islámské, ani židovské hodnoty. V naší zemi jsou přítomna další světová náboženství. Měli bychom se k sobě chovat s respektem. V některých regionech naší země, a mám s tím přímou zkušenost, lidé chodí slavit křesťanské, islámské, buddhistické a židovské svátky společně a rádi si při tom gratulují a radují se.

Ale ne tady. Proč ne? Alespoň by o tom diskutovali. Úžasné!

To vše je bez nadsázky nikoli systémová, ale doktrinální krize neoliberálního modelu světového řádu amerického typu. Nemají žádné myšlenky na tvorbu a pozitivní rozvoj, nemají prostě světu co nabídnout, kromě zachování své nadvlády.

Jsem přesvědčen, že skutečná demokracie v multipolárním světě předpokládá především možnost každého národa, chci to zdůraznit, každé společnosti, každé civilizace zvolit si vlastní cestu, vlastní společenský a politický systém. Mají-li toto právo USA a Evropská unie, pak ho jistě mají i asijské země, islámské státy, monarchie Perského zálivu a státy ostatních kontinentů. Samozřejmě, že naše země, Rusko, má na to také právo a nikdo nemůže našim lidem diktovat, jakou společnost máme budovat a na jakých principech.

Přímou hrozbou pro politický, ekonomický a ideologický monopol Západu je, že se ve světě mohou objevit alternativní společenské modely – účinnější, to chci zdůraznit, účinnější v dnešním světě, jasnější, přitažlivější než to, co máme my. Ale takové modely se budou vyvíjet – je to nevyhnutelné. Mimochodem, američtí politologové, odborníci, o tom přímo píší. Pravda, úřady jim zatím příliš nenaslouchají, i když se nemohou ubránit tomu, aby tyto myšlenky nezazněly na stránkách politologických časopisů a v diskusích.

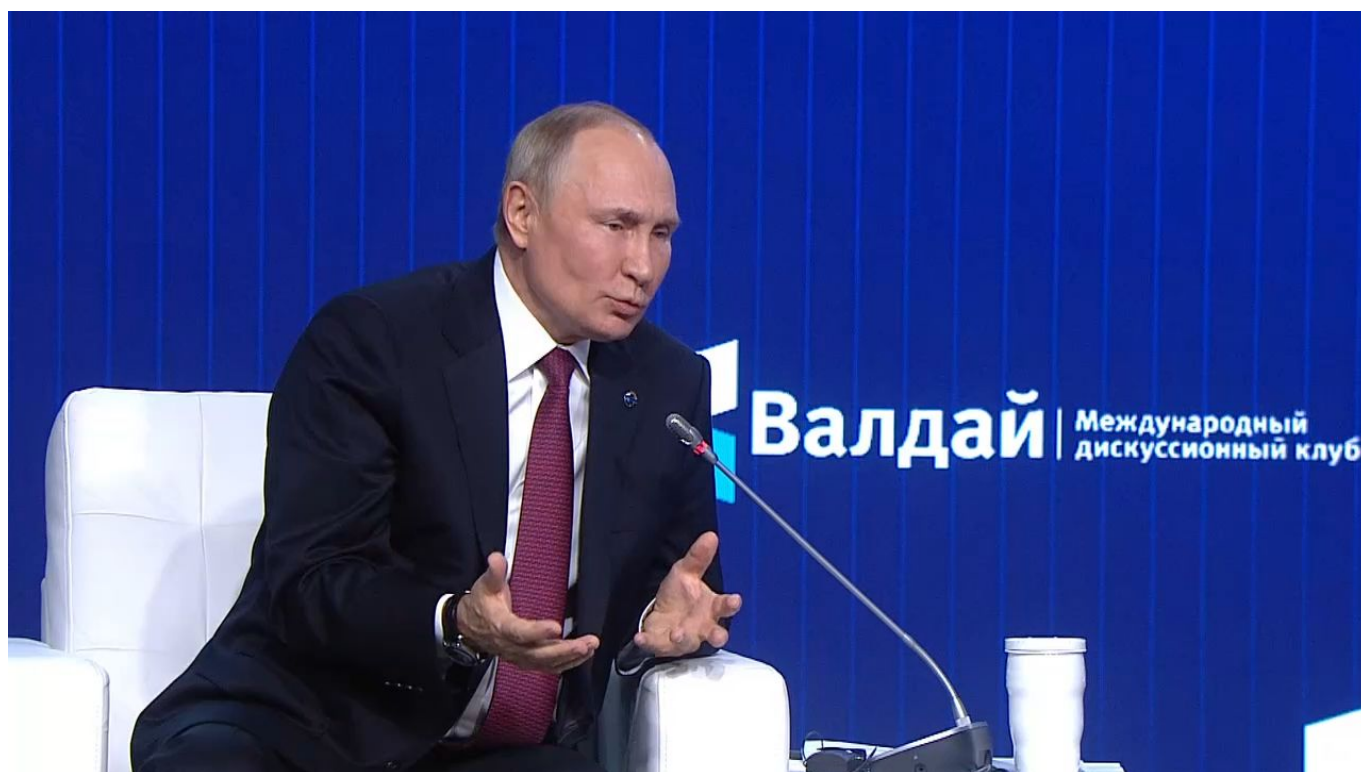
Rozvoj musí probíhat v dialogu civilizací, založeném na duchovních a morálních hodnotách. Ano, různé civilizace chápou člověka, jeho přirozenost, různě – často se liší jen navenek, ale všechny uznávají nejvyšší důstojnost a duchovní podstatu člověka. A nesmírně důležitý je společný, společný základ, na kterém můžeme a musíme stavět naši budoucnost.

Co chci zdůraznit? Tradiční hodnoty nejsou nějakým pevným souborem postulátů, jichž se musí všichni držet. Samozřejmě, že ne. Od tzv. neoliberálních hodnot se liší tím, že jsou v každém případě jedinečné, protože vycházejí z tradice konkrétní společnosti, její kultury a historické zkušenosti.

Tradiční hodnoty proto nelze nikomu vnucovat – je třeba je pouze respektovat a vážit si toho, co si každý národ v průběhu staletí zvolil.

Takto chápeme tradiční hodnoty a tento přístup sdílí a přijímá většina lidstva. Je to logické, protože tradiční společnosti Východu, Latinské Ameriky, Afriky a Eurasie tvoří základ světové civilizace.

Respektování zvláštností národů a civilizací je v zájmu všech. Je to vlastně i v zájmu takzvaného Západu. Ztrácí svou převahu a na světové scéně se rychle stává menšinou. A samozřejmě právo této západní menšiny na vlastní kulturní svébytnost, to chci samozřejmě zdůraznit, by mělo být zajištěno, mělo by s ním být zacházeno s respektem, ale chci zdůraznit, že stejně jako s právy všech ostatních.

Pokud si západní elity myslí, že mohou do povědomí svých lidí, svých společností zavést podivné, podle mého názoru módní tendence, jako jsou desítky pohlaví a homosexuální průvody, budiž. Ať si dělají, co chtějí! Rozhodně však nemají právo požadovat, aby se stejným směrem vydali i ostatní.

Vidíme, že západní země mají složité demografické, politické a sociální procesy. To je ovšem jejich interní záležitost. Rusko se do těchto záležitostí nevměšuje a ani to nemá v úmyslu – na rozdíl od Západu se nevměšujeme do cizích záležitostí. Očekáváme však, že pragmatismus zvítězí a dialog mezi Ruskem a skutečným, tradičním Západem, jakož i s dalšími centry stejného rozvoje, bude důležitým příspěvkem k budování multipolárního světového řádu.

Dodávám, že multipolarita je skutečnou a vlastně jedinou šancí, jak může například Evropa obnovit svou politickou a ekonomickou subjektivitu. Jistě, všichni chápeme, a všichni o tom v Evropě mluvíme: právní subjektivita Evropy je dnes – jak bych to řekl jemně, abych nikoho neurazil – velmi omezená.

Svět je ze své podstaty rozmanitý a snaha Západu vměstnat všechny do jedné šablony je objektivně odsouzena k zániku, nic z toho nebude.

Arogantní snaha o světové vůdcovství, respektive o diktát nebo o udržení vůdcovství prostřednictvím diktátu, má ve skutečnosti za následek pokles mezinárodní autority vůdců západního světa, včetně Spojených států, a rostoucí nedůvěru v jejich schopnost vyjednávat obecně. Jeden den říkají jedno a

druhý den druhé, podepisují dokumenty a druhý den je odmítají podepsat, dělají si, co chtějí. V ničem není stabilita. Je naprosto nejasné, jak jsou dokumenty podepsány, o čem se mluvilo, v co můžeme doufat.

Zatímco kdysi si jen několik zemí dovolilo s Amerikou polemizovat a vypadalo to téměř jako senzace, nyní je běžné, že řada států odmítá neopodstatněné požadavky Washingtonu, přestože se stále snaží všechny popichovat. Naprosto chybná politika, nikam jednoduše. Nechte je, je to i jejich volba.

Jsem přesvědčen, že národy světa nebudou zavírat oči před nátlakovou politikou, která se zdiskreditovala, a pokaždé, když se Západ pokusí udržet svou hegemonii, bude muset platit a platit stále vyšší cenu. Kdybych byl na místě těchto západních elit, vážně bych o takové perspektivě uvažoval, stejně jako o ní uvažují někteří politologové a politici ve Spojených státech, jak jsem již uvedl.

V současné atmosféře násilných konfliktů řeknu některé věci na rovinu. Rusko jako nezávislá, svébytná civilizace se nikdy nepovažovalo a nepovažuje za nepřítele Západu. Amerikanofobie, anglofobie, frankofobie, germanofobie jsou stejnými formami rasismu jako rusofobie a antisemitismus, stejně jako všechny projevy xenofobie.

Jen je třeba si jasně uvědomit, že existují, jak jsem již řekl, dva Západy, přinejmenším dva, možná i více, ale přinejmenším dva: Západ tradičních, především křesťanských hodnot, svobody, vlastenectví, bohaté kultury a nyní také islámských hodnot – značná část obyvatel mnoha západních zemí vyznává islám. Tento Západ je nám v jistém smyslu blízký, v mnoha ohledech máme společné, dokonce antické kořeny. Existuje však i jiný Západ – agresivní, kosmopolitní, nekoloniální, který slouží jako nástroj neoliberálních elit. Právě s diktátem Západu se Rusko rozhodně nikdy nesmíří.

To, čemu jsem čelil v roce 2000 po svém zvolení prezidentem, si budu pamatovat navždy – vzpomeňte si na cenu, kterou jsme zaplatili za zničení teroristického hnízda na severním Kavkaze, které Západ tehdy téměř otevřeně podporoval. Všichni dospělí zde, většina z vás přítomných v tomto sále, rozumí tomu, o čem mluvím. Víme, že přesně to se v praxi stalo: finanční, politická a informační podpora. Všichni jsme to zažili.

Navíc [Západ] nejen aktivně podporoval teroristy na ruském území, ale také tuto hrozbu v mnoha ohledech podporoval. Víme to. Nicméně poté, co se situace stabilizovala a hlavní teroristické bandy byly poraženy, a to i díky statečnosti čečenského lidu, jsme se rozhodli neotáčet se zpět, nehrát si na uražené, jít vpřed, navazovat vztahy i s těmi, kteří ve skutečnosti pracovali proti nám, navazovat a rozvíjet vztahy se všemi, kteří o to stáli, na základě vzájemné výhodnosti a vzájemné úcty.

Domnívali se, že je to ve společném zájmu. Rusko díky Bohu přežilo všechny tehdejší těžkosti, obstálo, dokázalo se vypořádat s vnitřním i vnějším terorismem, jeho ekonomika se zachovala, začalo se rozvíjet a jeho obranyschopnost se začala zlepšovat. Snažili jsme se navázat vztahy s předními zeměmi Západu a s NATO. Poselství bylo stejné: přestaňme být nepřáteli, žijme spolu jako přátelé, navažme dialog, budujme důvěru, a tím i mír. Byli jsme naprosto upřímní, to chci zdůraznit. Jasně jsme si uvědomovali složitost tohoto sblížování, ale šli jsme do toho.

Co jsme dostali jako odpověď? Stručně řečeno, ve všech hlavních oblastech možné spolupráce jsme dostali “ne”. Stále více se na nás vyvíjí tlak a v blízkosti našich hranic vznikají ohniska napětí. A jaký je účel tohoto tlaku? Co to je? Je to jen cvičení? Samozřejmě, že ne. Cílem je učinit Rusko zranitelnějším. Cílem je udělat z Ruska nástroj k dosažení vlastních geopolitických cílů.

Ve skutečnosti je to univerzální pravidlo: každý se snaží být proměněn v nástroj, aby tyto nástroje mohl použít pro své vlastní účely. A ti, kteří se tomuto tlaku nepodvolí, kteří nechtějí být takovým

nástrojem – proti nim jsou zavedeny sankce, jsou proti nim prováděna nejrůznější ekonomická omezení a vůči nim jsou připravovány nebo pokud možno prováděny státní převraty atd. A pokud se nakonec nepodaří udělat vůbec nic, cíl je stejný – zničit je, vymazat z politické mapy. Takový scénář však nikdy nevyšel a nikdy nevyjde ve vztahu k Rusku.

Co víc bych mohl dodat? Rusko nezpochybňuje elity Západu – Rusko pouze brání své právo na existenci a svobodný rozvoj. Zároveň se sami nehodláme stát nějakým novým hegemonem. Rusko nenavrhne nahradit unipolaritu bipolaritou, tripolaritou a podobně, dominanci Západu dominancí Východu, Severu nebo Jihu. To by nevyhnutelně vedlo k nové patové situaci.

Chtěl bych zde citovat slova velkého ruského filozofa Nikolaje Danilevského, který se domníval, že pokrok nespočívá v tom, že jdeme stále jedním směrem, jak nás k tomu tlačí někteří naši odpůrci. V takovém případě by se pokrok brzy zastavil, říká Danilevskij, ale v tom, že “jdeme po celém poli, které tvoří pole lidské historické činnosti, všemi směry”. A dodává, že žádná civilizace se nemůže chlubit tím, že představuje nejvyšší stupeň vývoje.

Jsem přesvědčen, že diktatura může být jen protikladem svobody rozvoje zemí a národů, degradace jedince na lásku k člověku jako stvořiteli, primitivního zjednodušování a zákazů na rozkvět komplexnosti kultur a tradic.

Význam dnešního historického okamžiku spočívá právě v tom, že se před všemi civilizacemi, státy a jejich integračními svazy skutečně otevírá možnost vlastního, demokratického, originálního způsobu vývoje. A především věříme, že nový světový řád musí být založen na právu a zákonech, musí být svobodný, svěbytný a spravedlivý.

Světová ekonomika a obchod se tak musí stát spravedlivějšími a otevřenějšími. Rusko se domnívá, že proces vytváření nových mezinárodních finančních platforem, včetně platforem pro mezinárodní zúčtování, je nevyhnutelný. Tyto platformy by měly být mimo národní jurisdikci, měly by být bezpečné, odpolitizované, automatizované a neměly by být závislé na jediném řídicím centru. Je to možné, nebo ne? Samozřejmě, že je. Bude to vyžadovat velké úsilí, mnoho zemí spojí své síly, ale může se to podařit.

Tím se vyloučí možnost zneužití nové globální finanční infrastruktury a umožní se efektivní, ziskové a bezpečné provádění mezinárodních transakcí bez dolaru a dalších tzv. rezervních měn. Tím spíše, že USA a Západ použitím dolaru jako zbraně zdiskreditovaly instituci mezinárodních finančních rezerv. Nejprve je znehodnotila inflace v dolaru a eurozóně a pak – tsap-tsap – ukradli naše devizové rezervy.

Přechod na národní měny bude aktivně nabírat na síle – nevyhnutelně. Záleží samozřejmě na kondici emitentů těchto měn a stavu jejich ekonomik, ale budou sílit a takováto vypořádání postupně určitě převládnu. To je logika suverénní hospodářské a finanční politiky v multipolárním světě.

Další. Nová centra globálního rozvoje již dnes disponují jedinečnými technologiemi a vědeckým vývojem v různých oblastech a v mnoha oblastech mohou úspěšně konkurovat západním nadnárodním společnostem.

Je zřejmé, že máme společný, zcela pragmatický zájem na spravedlivé a otevřené vědecké a technologické výměně. Společně budou mít všichni větší užitek než každý zvlášť. Výhody by měla mít většina, nikoliv jednotlivé superbohaté korporace.

Jak je to dnes? Pokud Západ prodává léky nebo osivo potravinářských plodin do jiných zemí, nařizuje tím zničit národní farmacii a šlechtění, v praxi se vše omezuje na toto; dodávky strojů a zařízení – ničí místní strojírenský průmysl. Když jsem byl premiérem, chápal jsem to: jakmile otevřete trh pro určitou skupinu komodit, je konec, místní výrobce “šel ke dnu” a je téměř nemožné zvednout hlavu. Takto se budují vztahy. Tímto způsobem jsou obsazovány trhy a zdroje a země jsou zbavovány svého technologického a vědeckého potenciálu. To není pokrok, ale zotročení, snížení ekonomiky na primitivní úroveň.

Technologický rozvoj by neměl globální nerovnost zvyšovat, ale snižovat. Takto Rusko tradičně realizuje svou zahraniční technologickou politiku. Například výstavbou jaderných elektráren v jiných státech tam současně vytváříme odborná centra, školíme národní personál, vytváříme průmysl, nestavíme jen elektrárnu, ale celý průmysl. V podstatě dáváme ostatním zemím příležitost dosáhnout skutečného průlomu ve vědeckém a technologickém rozvoji, snížit nerovnost a dostat jejich energetický sektor na novou úroveň účinnosti a šetrnosti k životnímu prostředí.

Dovolte mi, abych ještě jednou zdůraznil: suverenita a rozvoj domorodého obyvatelstva v žádném případě neznamenají izolaci a autarkii, nýbrž aktivní, vzájemně prospěšnou spolupráci založenou na spravedlivých a rovnocenných principech.

Jestliže liberální globalizace je odosobněním, vnucováním západního modelu celému světu, integrace naopak znamená uvolnění potenciálu každé civilizace ve prospěch celku, ve prospěch společného prospěchu. Pokud je globalismus diktátem, k čemuž nakonec dochází, integrace je společným vypracováním společných strategií, které jsou prospěšné pro všechny.

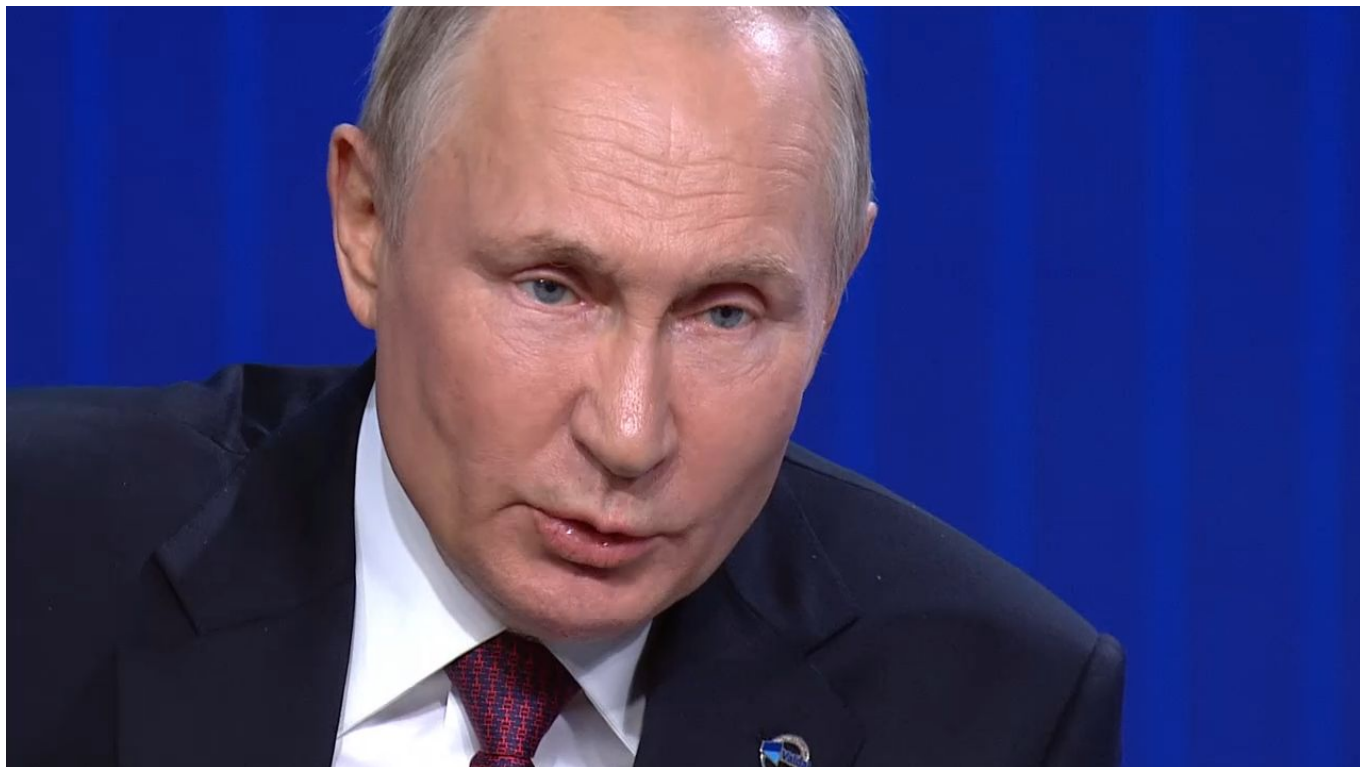
V tomto ohledu považuje Rusko za důležité aktivizovat mechanismy vytváření velkých prostorů, postavených na interakci sousedních zemí, jejichž ekonomika, sociální systém, surovinová základna a infrastruktura se vzájemně doplňují. Takto rozsáhlé prostory jsou v podstatě základem pro multipolární světový řád – ekonomickou základnou. Z jejich dialogu se rodí skutečná jednota lidstva, která je mnohem složitější, osobitější a mnohorozměrnější než zjednodušené názory některých západních ideologů.

Jednota lidstva není postavena na příkazu “dělejte to jako já”, “buďte jako my”. Tvoří se s ohledem na názory všech a na jejich základě, s respektem k identitě každé společnosti a národa. To je princip, na němž se může rozvíjet dlouhodobá angažovanost v multipolárním světě.

V tomto ohledu by stálo za úvahu, že struktura OSN, včetně její Rady bezpečnosti, by měla více odrážet rozmanitost světových regionů. Vždyť na Asii, Africe a Latinské Americe bude v budoucím světě záviset mnohem více, než se dnes běžně soudí, a takové zvýšení jejich vlivu je jistě pozitivní.

Dovolte mi připomenout, že západní civilizace není jediná, a to ani v našem společném euroasijském prostoru. Většina obyvatelstva je navíc soustředěna právě na východě Eurasie, kde vznikla ohniska nejstarších civilizací lidstva.

Hodnota a význam Eurasie spočívá v tom, že tento kontinent je soběstačným komplexem, který disponuje gigantickými zdroji všeho druhu a obrovským potenciálem. A čím usilovněji pracujeme na zvýšení propojenosti Eurasie, na vytváření nových způsobů a forem spolupráce, tím působivějších úspěchů dosahujeme.

Úspěšná činnost Euroasijské hospodářské unie, rychlý růst autority a vlivu Šanghajske organizace pro spolupráci, rozsáhlé iniciativy v rámci projektu Jedno pásmo, jedna cesta, plány na mnohostrannou spolupráci při realizaci dopravního koridoru Sever-Jih a další, mnohé další projekty v této části světa jsou, jsem si jist, začátkem nové éry, nové etapy ve vývoji Eurasie. Integroční projekty zde nejsou v rozporu, ale doplňují se, samozřejmě pokud je realizují sousední země ve vlastním zájmu, a nikoliv vnější síly s cílem rozdělit euroasijský prostor a vytvořit z něj zónu blokové konfrontace.

Její západní cíp, Evropa, by také mohl být přirozenou součástí Velké Eurasie. Mnoha jejím vedoucím představitelům však brání přesvědčení, že Evropané jsou lepší než ostatní a že jim nepřísluší účastnit se jakýchkoli podniků na stejné úrovni jako ostatní. Za touto arogancí si ani nevšimnou, že se dostali na periferii, že se v podstatě stali vazaly – často bez volebního práva.

Vážení kolegové!

Rozpad Sovětského svazu narušil i rovnováhu geopolitických sil. Západ se cítil jako vítěz a vyhlásil unipolární světový řád, v němž má právo na existenci pouze jeho vůle, jeho kultura a jeho zájmy.

Toto historické období neomezené nadvlády Západu ve světových záležitostech nyní končí, unipolární

svět se stává minulostí. Nacházíme se v historickém okamžiku, kdy nás čeká pravděpodobně nejnebezpečnější, nejnepředvídatelnější a zároveň nejdůležitější desetiletí od konce druhé světové války. Západ není schopen sám vládnout lidstvu, ale zoufale se o to pokouší a většina národů světa si to už nechce nechat líbit. To je hlavní rozpor nové doby. Podle slov klasika je situace poněkud revoluční: vyšší třídy nemohou a nižší třídy nechtějí takto žít.

Tento stav je plný globálních konfliktů nebo celého řetězce konfliktů, které ohrožují lidstvo, včetně samotného Západu. Konstruktivní a konstruktivní řešení tohoto rozporu je hlavním historickým úkolem dneška.

Změna milníků je bolestivý, ale přirozený a nevyhnutelný proces. Budoucí světový řád se nám rýsuje před očima. A v tomto uspořádání světa musíme naslouchat všem, brát v úvahu každý názor, každý národ, společnost, kulturu, každý systém světonázorů, idejí a náboženských přesvědčení, aniž bychom někomu vnucovali jedinou pravdu, a pouze na tomto základě, s pochopením naší odpovědnosti za osud – osud národů, planety, budovat symfonii lidské civilizace.

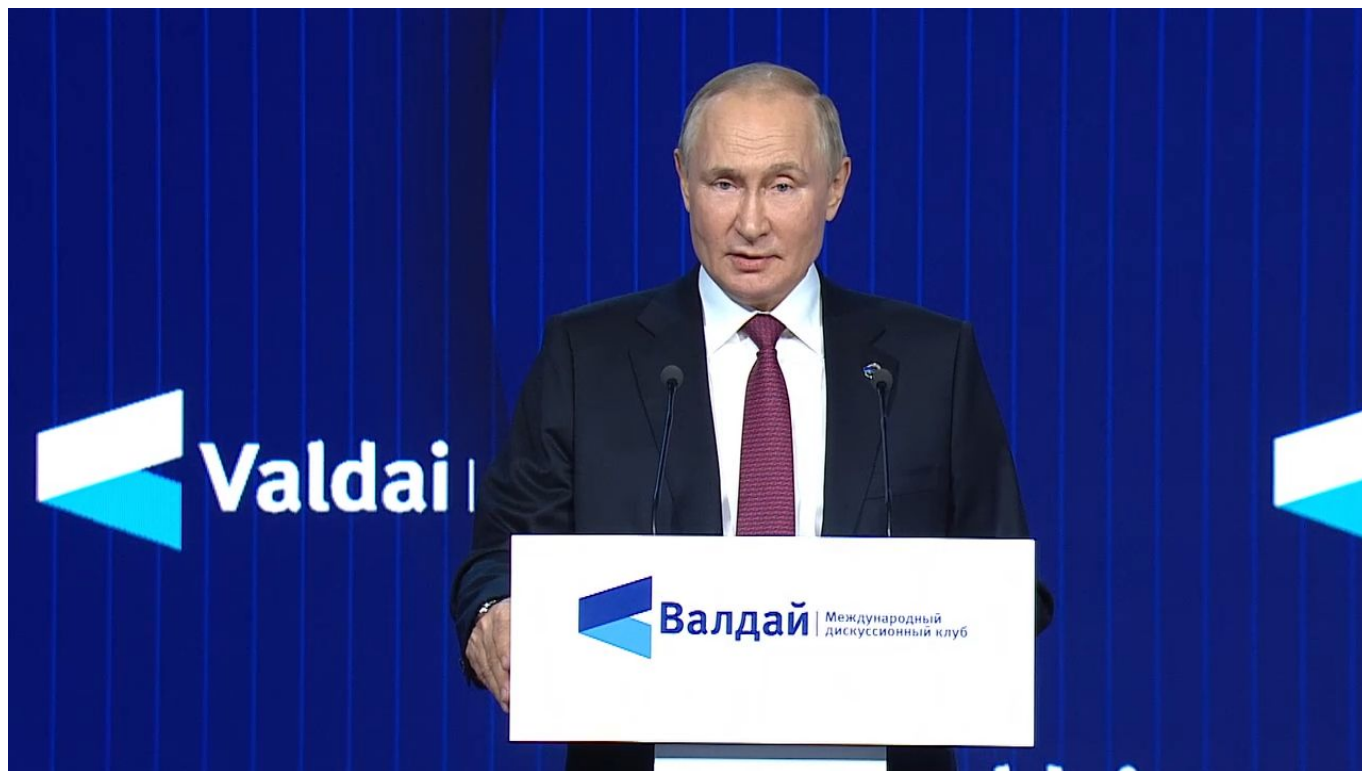
Na tomto místě bych vám rád poděkoval za vaši trpělivost při poslechu mého poselství.

Děkuji mnohokrát.

Ruský multipolarismus v konfrontaci s neonacistickou liberální demokracií Západu

Tento zásadní konceptuální projev je hlavním stavebním kamenem tzv. Nové ruské geopolitiky, což je mezinárodní politická doktrína, která je založena na tom, že Rusko se nestaví do role vůdce, ale do pozice státu, který ostatním zemím pomáhá a nežádá za to nic jiného, než respekt a vzájemné uznání bezpečnostních garancí. Nic z toho země Kolektivního Západu nejsou připraveny poskytnout.

Západní neoliberalismus, resp. liberální demokracie, je založena na premise, že svobodné, tedy liberální myšlenky můžete hlásat svobodně je v té podobě, pokud tlumočí myšlenky západních elit. **Pokud zazní jiný názor, liberalismus se rázem mění v čistokrevný nacismus a Rakušanovy a Fialovy bestie se ženou po krku všem, kdo by chtěli jiný názor rozšiřovat a medializovat.** Není dovoleno předkládat argumenty, protože liberálové na toto mají děsivé heslo, že o pravdě se nediskutuje! Ano, o té jejich pravdě se nesmí diskutovat. Kdo by chtěl diskutovat, zničí ho nebo zlikvidují.

Kdy jste naposledy od vrcholového politika slyšeli slova jako od Vladimira Putina? Čím se ohání západní premiéři a prezidenti? Ne přece výkřiky o zabíjení Putina, o svržení ruské vlády, o vyvolání povstání v Rusku, o rozdělení Ruska, o jeho rozškubání na prvočinitele. **Zlo má svoje jméno. A to jméno má dvě části. EU a NATO!** To první jsou civilní pohrobci III. Říše, to druhé jsou váleční pohrobci III. Říše.

Jejich společným jmenovatelem je nacismu, nacistické manýry, nacistické pálení knih a likvidování webů a hlavně bezuzdné a fanatické volání do války, do války, do ještě větší války a ani slovo o míru, protože mír je pro ně sprosté a zakázané slovo, jako bylo sprosté pro nacisty v Německu za II. sv. války. V tomto šílenství nacistických západních elit působí projev Vladimira Putina jako píseň z jiného vesmíru.

[ZDROJ](#)